

Rozvod u mě odstartoval něco jako transformaci. Byla jsem nucena přijmout, že něco známého a plného jistot už není, a postavit se čelem tomu, co přichází. Zpočátku to byla cesta plná bolu, křivd, zranění a hrůzy ze samoty. Věděla jsem však, že mám jen dvě možnosti, buď se nechat položit na lopatky, nebo z toho vyjít ještě silnější, krásnější a vědomější, zrodit se jako fénix z popela. Dlouho jsem se plácala někde mezi, nedokázala pustit staré a bála se nového. Moje emoce krystalizovaly od šoku přes vztek, zoufalství a neskutečně mocný strach až k lásce. Nejprve sama k sobě, poté pomaloučku k mému muži a s ním i k celému světu. Nelituji dnes už ani jediné slzy, jediné proplakané noci, jediného srdceryvného „proč?!“. Děkuji za příležitost začít znovu, obrátit se sama k sobě a pochopit, že mi nikdo nepatří, nikoho nemohu ovládat a nikdo zde nežije pro mě. Jsem tu jen Já. Putující k bezpodmínečné lásce. Tento příběh je střípek toho, jak to z mého pohledu bylo a jakými fázemi můj proces růstu procházel. O svém dnes již oficiálně exmanželovi se v knize zmiňuji jako o „manželovi“, v mé osobní bublině jím nějakým způsobem navždy zůstane, ač v reálném světě jím už není. Také byl, je a nejspíš ještě bude jedním z mých největších učitelů a také tím, kdo měl odvahu mi ve jménu lásky nesmírně ublížit. Tím mě propustil a já mohla konečně začít opravdu žít.

„UŽ SIS NAŠLA NĚJAKÝHO DOKTORA, ABY TI POMOHL S TĚMA PROBLÉMAMA, KTERÝ MÁŠ?!“

Pocit viny je jedním z největších strašáků, který nás, lidi, nesmírně ničí. Průběh mého rozvodu byl zprvu jako tenisové utkání, jedna smeč za druhou, chvilinku pauza pro nadechnutí, další smeč, aut, podání a smeč! Neustále jsme si přehazovali vinu. „Ty jsi to poprvé vyslovil, zranil jsi mě, když jsi ode mě odešel.“ „Ale tys mi řekla tak hnusný věci, co jsem měl dělat, slyšíš se vůbec?!“ Poté přišla ona korunovaná věta: „Už sis našla nějakýho doktora, aby ti pomohl s těma problémama, který máš?!“ Došlo mi, jak moc se bojí, že na sobě opravdu i on kus nějaké té viny má...

Když byla situace nejvyhrocenější a manžel se od nás postupně odděloval, odjížděla jsem se svými žáky osmé třídy na čtrnáctidenní pobyt do Německa. Své dvě dcerky, čtyřletou a šestiletou, jsem tehdy vzala raději s sebou. O tom, jak si tam našly budoucího druhého tátu, budu povídat později, v této části vyprávění je důležité to, že manžel zůstal v domě sám. Muselo mu být opravdu zle a ublížené Ego pracovalo jako divé. Vyrázil se tedy podělit se svým hořem, zklamáním manželstvím, mezi sousedy. Co čert nechtěl, zrovna byl ve vesnici ples. Parádní možnost setkat se se spoustou lidí, kterým jsou životy ostatních ukradené, ale drby milují víc než tragédie z večerních zpráv. Proto brzy už téměř všichni věděli, jak to u nás přesně NEbylo. Věřím, že vykonstruování *záchytné představy* (představa, která nemusí být ani trochu pravdivá, ale slouží k tomu, že celá vina padne na toho druhého) je nezbytnou součástí léčivého procesu. Sama jsem